

26.9.21, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu. On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě. Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví. Ž 25, 6-10

PÍSEŇ 158 Samému Bohu sláva,

VSTUPNÍ MODLITBA

Modleme se v tichosti k Bohu, který může proměnit strach ve víru. Bože, ty sílo slabých! Tebe znát patří k plnému životu. Tobě sloužit vede k pravé svobodě. Za tebou dnes přicházíme, abychom tě nově našli uprostřed svých všedních starostí. Hledáme radost, která promění naše obyčejné chvíle v důvěrné setkání s tebou a s druhými lidmi. Ty nejsi bohem, který ohrožuje a šíří otřesy. Děkujeme, že už mnozí u tebe našli posilu. I my chceme patřit do onoho nespočetného zástupu, který jde světem s nadějí a s láskou. Otevři dveře a okna našeho ducha pro své Slovo, abychom našli požehnání skrze našeho Pána Ježíše Krista. Amen

1. ČTENÍ Mk 9, 25-29

PÍSEŇ 623 Důvěřuj se v Pána,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši, ty ses nevyhýbal bídě obyčejných lidí. Přinášíme ti nyní své prosby.

Prosíme za všechny, kterým se víra zastřela. Za ty, kdo jsou k víře lhostejní a myslí si, že si vystačí sami. Prosíme i za ty, kteří se ve víře zklamali, kterým špatné zkušenosti našeptávají, že nejsi na jejich straně. Vyveď je z jejich hořkosti a dej jim chuť znovu doufat ve tvou pomoc.

Prosíme za rodiče, kteří se trápí kvůli svým dětem. Tak rádi by jim pomohli v jejich životě, ale častokrát to vůbec nejde. Povzbud' rodiče i děti, aby neztráceli zájem a lásku, aby neztráceli chuť setkávat se, i když se navzájem nechápu a jejich světy se málokde prolínají. Prosíme za tvou církev po celém světě i za naše zdejší společenství. Posiluj naši víru. Nevíra svět k lepšímu nezmění. Pomoz nám svým Duchem, ať radostně a pravdivě dosvědčujeme svému okolí, že víra a milosrdenství jsou nejlepší životní cestou.

Jako děti Boží modleme se společně: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Ani já, bratří, když jsem přišel k vám, nepřišel jsem vám hlásat Boží tajemství nadnesenými slovy nebo moudrostí. Přišel jsem k vám sláb, s velkou bází a chvěním; má řeč a mé kázání se neopíraly o vmlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí, aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží. 1.Kor 2, 1-5

POŽEHNÁNÍ Ať ti Hospodin žehná a ochraňuje tě, ať Hospodin nad tebou rozjasní svou tvář a je na tebe laskavý, ať Hospodin obrátí k tobě svůj obličej a zahrne tě pokojem. Amen

PÍSEŇ 487 Amen, Otče,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mk 9, 17-24

Jeden člověk ze zástupu mu odpověděl: „Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna, který má zlého ducha, a nemůže mluvit. Kdekoli se ho zmocní, povalí ho a on má pěnu u úst, skřípe zuby a strne. Požádal jsem tvé učedníky, aby ducha vyhnali, ale nedokázali to.“ Odpověděl jim: „Pokolení nevěřící, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet? Přiveďte ho ke mně!“ I přivedli ho k němu. Když ten duch Ježíše spatřil, hned chlapce zkroutil křečí; padl na zem, svíjel se a měl pěnu u úst. Ježíš se zeptal jeho otce: „Odkdy to má?“ Odpověděl: „Od dětství. A často jej zlý duch srazil, dokonce do ohně i do vody, aby ho zahubil. Ale můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám.“ Ježíš mu řekl: „Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří.“ Chlapcův otec rychle vykřikl: „Věřím, pomoz mé nedověře.“

Milí přátelé,

dnes to bude o víře. Ale nebojte se, bude to o víře v Boha, o víře v Pána Ježíše, o víře, která zbavuje strachu z toho, o čem se běžně nemluví. Dnes to bude o víře. Jeden člověk ze zástupu všeho lidu přišel za Ježíšem a přivedl k němu svého syna, který nemluvil. Že děti nemluví se svými rodiči, je celkem běžné, ale že nemluví vůbec, už tak běžné není. A jeho otec je z toho právem nešťastný, tak rád by se svým synem prohodil aspoň pár slov, ale on nemluvil. Místo toho se ho zmocňoval zlý duch ani Ježíšovi učedníci si s tím nevěděli rady. A tak s tím jde přímo za svým Mistrem a žádá ho o pomoc. A ten vynadá svým učedníkům za jejich nevěru a pustí se do vymítání.

A my si teď řekneme, jak se to dělá, nejen aby se chlapec opět rozpovídal, ale aby se dostala ke slovu i víra jako taková. Víra v Boha, víra v Pána Ježíše, víra, která zbavuje strachu z toho, o čem se běžně nemluví. Napřed se však zeptejme, odkdy to máme. Jak se to stalo, že jsme spolu přestali mluvit, že si děti přestávají rozumět se svými rodiči a někdy i rodiče se svými dětmi. A jak se to stane, že tu řeč tak těžko hledáme. Od dětství, řekne na to otec postiženého dítěte, zlý duch s ním lomcuje už od malička, a dokonce ho chce zabít. Ale můžeš-li, Pane Ježíši, slituj se nad námi oběma a pomoz nám. Vrať nám řeč, dej nám k tomu i své Slovo a pomoz nám. A Ježíš na to, všechno je možné tomu, kdo věří. Ano, někdy stačí jen věřit. A chlapcův otec rychle vykřikne, věřím, pomoz mé nedověře. A jsme u toho. Co však dnes znamená věřit? A proč je víra dobrá i k tomu, aby se tu někdo opět rozpovídal a proč zrovna víra? A k čemu je víra dobrá tehdy, když spolu nemluvíme, když si nerozumí ani děti se svými rodiči a někdy ani rodiče se svými dětmi a proč k tomu Pán Ježíš připojuje zrovna víru, když o ní víme, že často bývá spíš zdrojem neporozumění, křeči, ba dokonce nenávisti. Někdy totiž může víra i sama uzdravovat. Někdy je to tak, že najde-li se nějaké společné téma, tak se k němu může najít i řeč. Někdy je to tak, že víra může přivést i na stopu toho, o čem bychom se také mohli bavit. Někdy je to tak, že mlčící chlapec jen volá o pomoc,

protože nemůže mluvit anebo ho nikdo ani neposlouchá. A někdy je to tak, že k životu, ať tomu posedlému zlým duchem nebo i k životu jako takovému, po uzdravení, patří i víra. Někdy je to tak, že víra vrací člověku řeč, a že se lidem nechce mluvit o ničem jiném, než je víra v Boha. Zdá se to být neuvěřitelné, ale občas to tak je.

Ale co dnes znamená věřit? Věřit znamená především vidět věci nově. Věřit v Boha znamená, že když si otec zoufá nad svým synem, že s ním nemluví, protože nemůže, tak i sám otec potřebuje vyznat svou víru nebo spíš nevíru, že by se to mohlo zlepšit nebo i v dobré obrátit. Věřit v Boha znamená, že prosíme i Pána Ježíše o slitování nejen nad námi všemi, ale i nad celým pokolením, které svou víru ztrácí nebo ji ještě nenašlo. Věřit v Boha znamená, že se v ní můžeme i cele upnout též k jeho Synu a poprosit ho o pomoc, že si se svými dětmi nevíme rady a jestli by o něčem nevěděl. A věřit v Boha znamená to tak trochu nechat i na něm. Neboť všechno je možné tomu, kdo věří.

Tak i Pán Ježíš uzdravil zlým duchem posedlého chlapce. Že toho ducha, ducha nemluvení, ducha smutku, ducha toho, když člověk nemůže nic říct, z něho i vyhnal. A tak se člověk opět stává člověkem. Když se mu vrátí lidská řeč, když ho opustí to zlé, co ho až dosud sužovalo a když si opět může promluvit i se svým otcem.

Víra člověku vrací řeč. Víra je natolik bohatá záležitost, že je vždy o čem mluvit. A víra do lidské řeči vrací i život. Tomu chlapci nebylo vůbec dobře. Cosi zlého mu bránilo v tom otevřít ústa a něco říct. Bylo mu dokonce tak zle, že mu šlo o život. A pomoci mu a zachránit ho mohla jen víra jeho otce.

Nebo víra. Možná i nevíra, ale mezi vírou a nevírou není zas takový rozdíl. Dokonce někdy stačí jen málo. Pustit k sobě i důvěru v Boží milosrdenství, v Boží slitování a poprosit i Pána Boha, aby on sám naši víru posílil a usměrnil. Věřit znamená plně se spolehnout na Boží moc a pomoc a nechat si jím pomoci i pro svého mlčícího syna. Jen víra totiž někdy může člověku vrátit to nejcennější, život jeho dítěte a jeho dítěti i možnost něco tomu druhému také povědět. Tím spíš svému otcí. Otec prosí o víru, ale jednak pro sebe, ale i proto, aby i on mohl začít mluvit. Prosí o víru, která má jednak pomoci nevíře těm ostatním a jednak má rozeznít i jeho vlastní víru. Co vlastní, především víru jako takovou, víru v Boha. O to prosí chlapcův otec ze všeho nejvíce, nejen aby si mohl opět popovídat i se svým synem, ale aby i sám mohl začít mluvit i o své víře. Tak se dějí i zázraky, tak nastává i samotný proces uzdravování a jen tak se spolu můžeme i domluvit, když si necháme vymýtiti i všechny d'ábly, co tu mezi sebou máme.

Neboť i zlo samé, zlo mlčení a vzájemné nedůvěry se úplně nejvíc ze všeho bojí víry. Bojí se Boží moci a pomoci, bojí se toho, že i ono samo bude muset opustit chlapce, kterého se už od dětství drželo.

Bojí se toho, že se bude muset stáhnout ze svých pozic a nechat promluvit víru. A bojí se toho, že ho tato víra i přemůže.

Ale jaká víra? Ta pravá, víra v Boha nebo ta lidská, víra každého z nás. To už je asi celkem jedno, rozhodující je důvěra v Boží milosrdenství a jeho slitování. Rozhodující je víra, která pomáhá i nedověře ať už vlastní nebo těch ostatních. Rozhodující je víra, která nechá promluvit i samotného Boha nebo aspoň jeho Syna. A víra, která nezůstává jen u nářků, jak je všechno špatně a nikdo nás neposlouchá, ale otevírá uši hluchým a vrací řeč nemluvným. Rozhodující je víra, která člověka zbavuje i toho, když nic říct nemůže a jen čeká na své vysvobození.

Chlapcův otec byl tak dlouho nešťastný z toho, že jeho syn nemluvil, až si musel pomoci otázkou po své vlastní víře a hle, stalo se, co už nikdo nečekal. Ze zástupu davu jdoucích za Ježíšem musel vystoupit jeden člověk, aby znovu našel odvahu k tomu promluvit. A nám nezbyvá nic jiného než najít řeč, která dá dohromady i všechny Ježíšovy učedníky, a nejen že vyžene i ducha mlčení, ale nechá otevřít víru i nám všem.

PÍSEŇ 635 Tvá, Pane, láska, 176 Někdo mě vede,